

МИХАИЛ БУЛГАКОВ СЪС СПОЙКАТА, ТА ПО ЧЕРЕПА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

За основа на фейлетона е взето истинско произшествие, описано от рабкор № 742.

Едно от селата на Червения, на Фастовския район в Киевска област, дочака най-сетне голяма радост. Лично представителят на районния изпълнителен комитет Сергеев, същият и заместник-председател на местния комитет, освен това и началник на охраната на труда на гара Фастов, пристигна да прави спойка със селячеството.

Сякаш по радиото се пръсна вестта, че на еди-коя си дата Сергеев ще се обърне с лице към селото.

Селяните тръгнаха на тумби към дома-читалня. Дори шейсетгодишният дядо Омежо (по професия среднях), се въоръжи с тояжката си и се довлече на общото събрание.

В читалнята нямаше игла къде да падне, дядото се завря в един ъгъл, сви ухо на тръба и се приготви да възприема спойката.

На подиума гостът пееше като славей в градина. Партийната програма се ронеше от устата му на големи парчета, като от човек, който дълго я е нагъвал, но изобщо не я е смлял.

Селяците виждаха енергичната ръка, пъхната в разреза на куртката, и чуваха думите:

— Повече внимание на селото... Мелиорации... Производителност... Посевната кампания... среднякът и беднякът... задружни усилия... ние за вас... вие за нас... семе за посеvрайонът... го гарантира, другари... семена назаем... Народният комисариат по земеделието... движението на цените... Народният комисариат по просветата... трактори... кооперация... облигации...

В читалнята пърхаха тихи въздишки. Докладът се лееше като река. Докладчикът бавно се обръщаше в профил, докато най-сетне се обърна с лице към селото. Първият предмет, който му се хвърли в очи в това село, беше огромното сбръчкано ухо на дядо Омелко — същинска грамофонна фуния. На лицето на дядото беше изписана усилна мисъл.

Всичко на този свят има край, свърши и докладът. След ръкоплясканията се възцари няколкоминутно напрегнато мълчание.

Най–сетне председателстващият събранието стана и попита:

— Някой да има въпроси към докладчика?

Докладчикът се озърна гордо: на този свят няма въпрос, на който да не мога да отговоря!

И тогава се случи драмата. Тояжката изтрополя, дядо Омелко стана и каза:

— Ша помоля, другари, другарят спояващ простичко да ни разкаже доклада си, щото аз нищичко не разбрах.

След като извърши такава непристойност, дядото си седна на мястото. Настана мъртва тишина и всички видяха как Сергеев целият пламна.

— Тоя пък индивид кой е? — прозвуча металният му глас.

Дядото се докачи.

— Аз не съм индюид... Аз съм дядо Омелко.

— Член ли е на комитета на безимотните? — обърна се Сергеев към председателя.

— Не, не е член — отговори притеснено председателят.

— Та–а–ка! — възкликна хищно Сергеев, — значи е кулак?!

Събранието пребледня.

— Ами изхвърлете го тогава! — ревна изведнъж Сергеев и като изпадна в изстъпление и забрава, се обърна към селото не с лице, а със съвсем противоположно място.

Събранието замря. Никой не вдигна ръка срещу престарелия дядо и кой знае как щеше да свърши всичко, ако секретарят на селсъвета Игнат не беше спасил докладчика. Секретарят налетя като ястреб на дядото, нарече го „кучи дядо“, повлече го за яката и го изхвърли от читалнята.

Ако ви изхвърлят от тържествено събрание, нищо чудно, че ще протестирате. Дядото забиваше крака в пода и мърмореше:

— Шейсет години живея на тоя свят и не знаех, че съм кулак... освен това много ви благодаря за спойката!

— Слушай — пуфтеше Игнат, — ще ти дам аз на теб едни разговорчета. Хубаво ще ми поприказваш. Ще ти докажа какъв си елемент.

Игнат имаше оригинален начин да доказва. Или по–точно: щом извлече дядото на двора, така го халоса по тила с нещо много тежко, та

на дядото му се стори, че обедното слънце угасна и на небето изгряха звезди.

Не се знае с какво беше доказвал Игнат на дядото. Според последния (а той го знаеше най-добре), било с нещо гумено.

С това на спойката с дядо Омелко беше сложен край.

Впрочем не съвсем, защото след спояването дядото оглуша с едното ухо.

* * *

Вижте какво, другарю Сергеев. Ще си позволя да ви дам два съвета (те се отнасят и за Игнат). Първият — осведомете се за здравето на дядото.

И вторият: спойката си е спойка, но да се осакатяват селяните все пак не е редно.

В противен случай вместо спойка ще има неприятности.

За всички.

И по-точно за вас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.